

ken en saadan Bevilling skulde udgaae, maatte være meget forfigtig med, at han ikke ved Bevillinger mere end høist nødvendigt kom i Strid med den Ansuielse, som var gjort gjældende af hans Collega. Man kunde derfor i det Høieste sige, at det var af en maaffee overflødig Forfigtighed, som ikke engang kunde fuldkommen retfærdiggjøres ved den vedkommende Ministers egen Ansuielse, men alene ved en af hans Collegers Ansuielse, at en saadan Clausul blev optagen i Bevillingen. Det er paa denne Maade, jeg troer at have godtgjort, at den ærede Landstingsmands Uttringer om det sikkre Haab, der kunde have været udledet af denne Bevillings Endeparagraphs Ord om, at en Evangslov skulde være ivente, ere aldeles ubesøiede.

Formanden: Jeg anseer det for at følge af sig selv, at den 5te Landstingsmand for 6te Kreds (Holberg), skjøndt han allerede to Gange har havt Ordet, atter faaer det, for at kunne svare paa, hvad der nu blev ytret af den sidste Taler (Sa!).

Holberg: Jeg skal ikke vidtløstigen imødegaae den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, da jeg haaber, at de Ord, jeg har udtalt, skulle retfærdiggjøre mig fuldstændigt, saa at han ikke er berettiget til at sige, at mine Uttringer have været aldeles ubesøiede; men jeg vil blot henholde mig til nogle faa Puncter, for at jeg ikke skal trætte Thinget ved vidtløstige Udtalelser. For det Første maa jeg bemærke, at jeg slet ikke har talt om den Evangslovs Bestaaffenhed, som der er stillet i Udfigt i bemeldte Bevilling; for det Andet har jeg aldeles ikke sagt, at det nuværende Ministerium er forpligtet til at give nogen Evangslov, og for det Tredie er det heller ikke rigtigt, naar den ærede Rigsdagsmand har sagt, at jeg har udledet det Haab, som Bøndestanden havde om, at en Evangslov kunde komme, alene af den Paragraph i hiin Bevilling; jeg har udledet det af noget ganske Andet, nemlig af Ministeriets udtrykkelige Udtalelse paa Rigsdagen.

Unsgaard: Dengang nærværende Sag var til anden Behandling, stemte jeg imod, at der optoges den Sætning deri, at Fæstestederne burde alene overlades til Fæsterens Livsarv-

ger eller Svigerbørn, forsaavidt Stederne vare fæstleddige. Jeg gjorde det af de Grunde, som den meget ærede Justitsminister har anført ved Sagens nærværende Behandling; men jeg vil nu reent ud tilstaae, at jeg ikke stemmer for at vende tilbage til det Forslag, som oprindeligt har været stillet. Jeg har altid været imod og stærkt ytret mig imod at gaae tilbage til et Forslag, som i Thinget med betydelig Majoritet er blevet forkastet ved anden Behandling, naar der ikke til tredie Behandling var fremkommet nye Grunde, som kunde bevæge mig dertil, og det er ikke Tilfældet ved nærværende Sag. Jeg har tidligere været imod at gjøre en sliq Forandring i Tilfælde, hvor saadant var til Fordeel for den Mening, jeg havde; jeg vil nu være derimod i et Tilfælde, hvor det forholder sig paa en modsat Maade, og det altsaa kunde interessere mig at vende tilbage til det Tidligere. Forøvrigt troer jeg med min ærede Sidemand tilhøre (Bardenfleth), at der ikke er stor Fare ved, enten man tager det ene eller det andet af Forslagene.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Bardenfleth, Friis, Krabbe, J. E. Larsen, Lüttichau, Nyholm og Unsgaard til § 1:

At i Linie 6 „de“ forandres til „det“ og i Linie 7 forandres „Fæstegaarde og Huse“ til „Bøndergods“.

vedtoges med 22 Stemmer mod 10.

2) Forslag af Justitsministeren:

At istedetfor Parenthesen i § 1: „— dog kun til Brugerne eller disses Livsarvinger eller Svigerbørn, forsaavidt saadanne forefindes —“ sættes:

„— dog forsaavidt Stederne ere bortfæstede, ikke til Andre end Fæsterne uden disses Samtykke —“

forkastedes med 24 Stemmer mod 8.

3) Forslag af Bardenfleth, Friis, Krabbe, J. E. Larsen, Lüttichau, Nyholm og Unsgaard til samme Paragraph:

At i 9de, 10de og 11te Linie Parenthesen